

[H. C. Hansen]

Om statens museum for kunst siges, at kontrollen med uddeponerede værker til offentlige institutioner og kontorer herhjemme og i udlandet er utilstrækkelig.

Vi har ikke kendskab til forholdene på Tøjhusmuseet, hvor et større antal ringhane-pistoler og blankvåben, alt i alt over 800 stk., tilsyneladende mangler.

Jeg vil for øvrigt gøre ministeren opmærksom på, at jeg i spørgetiden i eftermiddag har stillet spørgsmål både om museet på Kronborg og om det groteske i, at ministeren og folketingets flertal har fundet det nødvendigt at nedsætte et udvalg på ikke mindre end 12 personer, hvis jeg husker rigtigt, der skal passe på rigsbibliotekaren.

De her nævnte eksempler viser, at kulturministeren absolut ikke har handlet ansvarligt over for sin fornemste opgave, nemlig at bevare dansk kulturarv. Ministeren har haft kendskab til de skandaløse forhold på de danske museer i årevis. Ministeren har intet foretaget sig.

Disse problemer interesserer ikke socialdemokratiet, og danske museumsledere har ikke haft forståelsen af, at nøglen til kulturministeriets pengekasse findes på bunden af champagnekøleren ved de utallige receptioner og middage, som kulturministeren deltager i.

Kulturministeren meddelte under et samråd med kulturudvalget, at der måtte anvendes 70 mill. kr., for at de museer, som hører under kulturministeriet, kunne bringes i forsvarlig stand. At en lang række andre museer, der hører ind under andre ministerier, er i samme sørgelige stand som kulturministeriets eller endog ringere, er så en anden sag.

Socialdemokratiet, kulturministeren, regeringen har den opfattelse, at disse penge kun kan skaffes på én måde, nemlig via finansudvalget, og kulturministeren henvendte sig den 11. april til finansudvalget med en lang række ansøgninger. Det drejede sig om ansøgninger til statens filmcentrals kortfilm-distribution og en forøgelse af det danske filminstituts støtte til dansk filmproduktion, om genoptagelse af opsagte tidsskriftsabonnementer til rigsbibliotekarembetet, Odense universitetsbibliotek og statsbiblioteket i Århus, om en bevilling til Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv, om en bevilling til foranstaltninger af tyveriforsikring i Tøjhusmuseet

samt om udvidelse af støtten til københavnske teatre.

Af disse ansøgninger kan kun ansøgningen til foranstaltninger til tyveriforsikring af Tøjhusmuseet for 250.000 kr. siges at vedrøre de danske museer. Folketinget kan derfor fastslå, at regeringen ikke er interesseret i at søge bevillinger gennemført til at løse danske museers problemer af opbevarings-, sikkerheds-, registrerings- og konserveringsmæssig art.

Man kan have forskellig opfattelse af, hvorledes de danske museers økonomiske problemer skal løses, men det er chokerende at måtte konstatere, at regeringen ikke ønsker at løse museernes problemer, men med åbne øjne lader Danmarks kulturarv forfalde og har gjort det gennem en meget lang årrække. At regeringen også på dette punkt formentlig vil kunne forvente at have et betydeligt flertal i folketinget, er simpelt hen forfærdende. Til trods for at regeringen ikke ønsker at løse de danske museers problemer, har regeringen alligevel fundet det rigtigt at forøge kulturministeriets budget dels med finansudvalgets aktstykker nr. 341-346, som jeg lige har omtalt, dels med lovforslag nr. L 156 vedrørende børneteatre, som vi behandlede i går, og formentlig med en ombygning af Det kgl. Teater for mindst 250 mill. kr. i udsigt.

Fremskridtspartiet vil ikke medvirke til at støtte socialdemokratiets økonomiske politik, og fremskridtspartiet vil ikke medvirke til at støtte socialdemokratiets kulturpolitik. Vi betragter det som to sider af samme sag, og vi er ganske overbevist om, at socialdemokratiet hægter disse to ting sammen og gennem kulturpolitikken søger at påvirke børn og unge, ja, befolkningen i det hele taget, til at få de såkaldt rette politiske meninger. Socialdemokratiet har helt klare grunde til at ville sætte historien på porten, således som de gør det med museerne.

For alle, der i ideologiens navn vil lave mennesket om, er fortiden den store trussel, og dette er formentlig årsagen til, at socialdemokratiet ikke har interesseret sig det mindste for vor kulturarv, opbevaret på museerne. Gennemføres socialdemokratiets politik på lang sigt, får vi et dansk folk af søvngængere uden kendskab til vort folks historie. Det er en farlig vej, folketinget har betrådt ved at støtte socialdemokratiets kulturpolitik. Kulturpolitik er ikke en statsdirigeret organisati-